

Cununia, vocație a sfințeniei

Întrucât acest articol se dorește a fi un îndemn către tineri, pentru a se cununa, începând să mă gândesc la cum să îl scriu, am fost obligat să cuget la cauzele care determină dubiile tineretului majoritar, de astăzi, cu privire la cununie. Cu cât am cumpănit mai mult la aceste cauze, mi-am dat seama că sunt mai multe direcții importante care ar trebui atacate și corectate, dincolo de aceste cauze fiind nevoie, totodată, de explicat ce reprezintă Taina Cununii, nu ca moment exclusiv în timp, ci ca proces desfășurat sub mrejele istoriei și sub cupola vecinicii.

Nu voi insista prea mult asupra direcțiilor cauzale, ci voi încerca doar să le trec în revistă, cu câteva detalii în dreptul fiecăreia. Una dintre cele mai importante este educația primită în familie și, mai exact, educația prin exemplu. Atâta vreme câtă părinții tinerilor de astăzi nu știu ce reprezintă Taina Cununii, în mod fundamental, nu pot decât să fi oferit un exemplu de trăire a acesteia la modul profund reduționist, ca să nu spunem răsturnat, prin manifestări care mai de care mai nepotrivite în raport cu scopurile superioare ale cununii. Cununia reprezintă, după cum spunea Părintele Arsenie Papacioc, „împreună stimulare către mântuire”. Tinerii de astăzi, de ar fi crescut în familii unde acest îndemn al Părintelui Arsenie ar fi reprezentat viețuire fățișă, nu ar mai fi avut niciun fel de dubiu, în timpurile noastre. Problema cea mai gravă este că orice fel de îndemn duhovnicesc, menit să înalțe omul sau familia către Dumnezeu, poate fi trăit și *per a contrario*. În acest sens, unde nu a existat un astfel de exemplu, de încercare a trăirii desăvârșite în raport cu Taina Cununii, exemplul s-a înfățișat copilului, tânărului din prezent, și societății ca o trăire permanentizată a unui iad omenesc în doi, descurajant pentru cei ce contemplă cununia, astăzi. Pe scurt, încă dintru început, observăm că nu tinerii sunt cei care trebuie învinovați pentru dubiile, nelămuririle și poticnirile pe drumul către cununie, ci singurii vinovați suntem noi, cei cununați, care nu am reușit sau nu am vrut să trăim la modul absolut această frumusețe divino-umană a vieții în doi.

O altă problemă care se ridică în calea tinerilor o reprezintă manipularea acestora, în moduri extrem de rafinate sau groaznic de neascunse, către o pierdere a conștientizării calităților și responsabilităților de bărbat și de femeie. În mod concret, România și lumea, în general, se confruntă cu o criză a bărbăției. Există din ce în ce mai puțini bărbați asumați, aceasta însemnând că feminitatea nu se mai poate pune în valoarea ei fundamentală. Spun acestea pentru că una dintre valorile fundamentale ale cununii o reprezintă încununarea cu celălalt. Într-o cununie ce dorește a se îndumnezei, femeia își recunoaște și actualizează permanent harismele feminității și maternității – sub toate aspectele, nu doar cea a nașterii

pruncilor – pe măsura în care bărbatul își potențează asumarea harismelor bărbăției sale. În mod absolut complementar și deodată întâmplându-se, bărbatul nu se poate descoperi pe sine însuși ca izvor de harisme ocrotitoare pentru feminitate și maternitate decât în măsura în care îl însoțește o femeie neperversă sufletește, care își înțelege rostul fundamental de a da viață, de a-L naște pe Hristos în inima bărbatului, copiilor săi și în inima lumii întregi. Tinerii de astăzi, într-o majoritate covârșitoare, au fost atrași și confiscați în lumea falselor repere conjugale, acestea împingându-i către desfrânare fățișă, căci nu se mai poate pune problema, decât cu greu, a recunoașterii firescului bărbăției și feminității. Atâta vreme câtă bărbatul nu va înțelege că, luptând cu patimile sale pentru a putea deveni izvor de dragoste pentru femeia sa, el tinde să actualizeze în sine chipul nemuritor al lui Hristos, femeile vor respinge instinctiv ideea de a se mai cununa și se vor sluți sufletește, încercând să umple golul lăsat de bărbat la nivel societar. Câtă vreme femeia nu va înțelege că, numai trăind după modelul Maicii Domnului, ea poate deveni născătoare de Hristos în inima bărbatului său, întreaga comoară a feminității și maternității sale își va murdări și rupe hainele feciorelnice în hățișurile bărbătoșării și ale slujirii fundamentale, respingerea viscerală a cununiei nereprezentând altceva decât o consecință firească.

Bărbatul o ferește pe femeie de lume, în sensul în care o ferește de lucrarea patimilor în lume. Face aceasta și în mod fizic, ținând-o departe de ispite, dar și luptându-se cu propriile patimi, căci, chiar de ține patimile lumii la depărtare, fizic, se poate face pe sine însuși pod între patimile lumii și femeia sa. Numai astfel, femeia poate să-și manifeste în mod concret harisma maternității, în deplină pace și siguranță sufletească. Femeia, la rândul ei, îl ferește pe bărbat de sine însuși, în sensul în care harisma maternității, corect și treptat actualizată în viața ei, ponderează pragmatismul duhovnicesc al bărbatului. Adică, Îl naște și Îl reactualizează, permanent, pe Hristos în inima bărbatului ei, prin stările pe care le poate naște: iubire, pace, înțelegere, milostenie etc. (aceasta înseamnă harisma maternității, în mod fundamental).

În plus, deși nu îmi provoacă nicidecum plăcere, este momentul să deplângem faptul că, de peste treizeci de ani, suntem contemporani cu un sistem de stat profund trădător al valorilor noastre strămoșești și duhovnicești. Acest aparat de stat neo-marxist nu a făcut altceva decât, pas cu pas, să contribuie la crearea unui cadru de viață extrem de neprielnic pentru tinerii din ziua de astăzi, în sensul descoperirii și atașamentului față de valorile autentice, ființiale ale omului, în general, și ale românului, în special. Trăim vremuri cumplite în care tinerii se nasc și deschid ochii minții într-o lume a familiei și societății articulate, majoritar, pe legi necreștine, imorale, amorale și ucigătoare de suflet, contribuind la relativizarea unor instituții sufletești, printre care o putem enumera și pe cea a cununiei. După cum putem lesne observa, din cele

câteva dimensiuni înșiruite mai sus, cauzele abdicării tineretului de astăzi față de asumarea cununiei nu intră în responsabilitatea lor, decât prea puțin. Toate cele enumerate, precum și multe altele despre care nu vreau să scriu acum, sunt doar consecințele lenevirii, ipocriziei și, în ultimă instanță, ale desfrânării de Dumnezeu ale generațiilor anterioare lor – noi. În acest sens, cred că este foarte greu să le vorbim tinerilor de astăzi din perspectiva noastră, omenească, atâta vreme câtă ne-am trădat rostul fundamental de a le croi și păstra o lume, o vreme și un timp în care să regăsească valorile firești ale existenței, în jurul lor, prin exemplele noastre. Fie exemplul nostru oricât de îndoielnic pentru tinerii de azi, nu e niciodată prea târziu, însă, să le vorbim despre Taina Cununii din perspectivă dumnezeiască, aici aflându-se și o mare taină pe care ar fi bine să o descoperim împreună cu ei. Oricât de căzut s-ar afla omul în propriile patimi, dacă își dorește să ajute pe cel de lângă el în mod autentic, duhovnicesc, Hristos pune cuvânt în gura păcătosului despre firescul vieții cu El.

În timpul Tainei Cununii, Dumnezeu Însuși binecuvântează noua așezare a vieții omului, aceea de a trăi în cuplu, pentru a se mântui. Binecuvântarea lui Dumnezeu desființează orice mediu propice desfrânării între cei doi, cu condiția ca fiecare să păstreze mediul conjugal neîntinat, în continuare. Cu alte cuvinte, Hristos ia act de dorința oamenilor de a-și uni viața, atât sub aspect lumesc, cât și duhovnicesc (majoritatea celor din fața altarului nici nu se gândesc vreodată la acest subiect), și le binecuvântează începutul acestei vieții împreună, dar și tot ce se va naște din relația lor, copii sau stări ale inimii, cu condiția ca acestea să fie rodul trăirii duhovnicești. Mai mult decât atât, păstrându-le individualitatea psiho-somatică, Hristos îi unește pe cei doi într-un singur trup duhovnicesc, pentru a se întări în aceeași voință de a lupta contra a tot ce va dori să îi despartă de Hristos: „Taina aceasta mare este; iar eu zic, în Hristos și în Biserică.” (Efes. 5, 32).

Pregătirea pentru cununie trebuie să se desfășoare numai decît sub aspectul duhovnicesc al vieților noastre. Aceasta se întâmplă sub următoarele aspecte: să cunoaștem adevărul despre ce reprezintă cununia, să cunoaștem ce așteaptă Hristos de la noi în cununie, să înțelegem ce presupune condiția bărbatului și a femeii, în general, dar și în cununie, și să intrăm într-un proces autentic de despățimire.

În timpul Sfintei Cununii, femeia și bărbatul devin un singur trup, așa că ascultarea între ei este lege dumnezeiască. Altfel, când mădulele aceluiasi trup nu se ascultă între ele, atomizează funcționarea trupului în sine – „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și cei doi vor fi un trup” (Fac. 2, 24). Soții trebuie să facă ascultare unul de celălalt pentru a deșrădăcina patimile din propria inimă și pentru a planta virtuți. Când unul dintre soți vede că ceva îl oprește pe celălalt să se unească cât mai mult cu Hristos, este

dator să îi atragă atenția, la modul cel mai delicat cu putință. Pe de altă parte, cel căruia i s-a atras atenția este dator să reflecteze la ceea ce i s-a spus, să se sfătuiască cu soțul/soția și cu duhovnicul pentru a fi sigur că rămâne pe drumul mântuirii.

Omul, având în el întipărit chipul lui Dumnezeu, are chip iconic. Omul este prima icoană creată. Așa încât, modul de a ne comporta cu cel de lângă noi, fie că îl cunoaștem sau nu, poate deveni rugăciune, în modul cel mai propriu cu putință. Din păcate, majoritatea dintre noi trăim într-un chip profund aniconic, tulburându-ne de prezența celuilalt și tulburând la rândul nostru, prin patimile noastre, pacea celuilalt. Având, ca oameni, însă, vocația veciniei, indiferent dacă suntem conștienți sau nu de aceasta, tulburarea ce ne-o provocăm unii altora se circumscrie veciniei, într-o anumită măsură, erodând potențele noastre duhovnicești profunde, devenind purtători, în cadrul relațiilor noastre, ai miremelor puturoase ale lumii acesteia căzute.

Ieșirea din această metastază duhovnicească nu se poate face decât prin redobândirea paradigmei dumnezeiești asupra omului, în general, și asupra aproapelui nostru, în particular. Doar (re)înțelegându-l pe celălalt, într-un mod fundamental, ca și purtător al icoanei chipului lui Dumnezeu, vom deveni conștienți de valoarea și profunzimea potențială a dialogului dintre noi, în primă fază exclusiv verbal, ca mai apoi să descoperim potențarea nemărginită a singurului dialog care ne aduce în congruență cu obârșia noastră divină, anume dialogul în libertatea iubirii inimilor noastre.

Trăind în mod sincer și profund, în acest cadru inter-iconic (prefer această construcție față de „inter-uman”) sfințenia vieților noastre, în și prin Hristos, nu ar mai fi sub niciun chip o excepție răzleață, ci o realitate autentică, palpabilă și oarecum accesibilă tuturor, căci atunci, cu adevărat, am putea spune cu toată inima noastră, către celălalt: „Hristos între noi!”, iar acesta ne-ar răspunde într-un firesc absolut: „Este și va fi!”. Toate acestea sunt valabile mai cu seamă în ceea ce privește mirele și mireasa sa!

Dumnezeu Însuși îi unește pe cei doi miri, știindu-i că se găsesc într-o căutare reciprocă și dorind să le desăvârșească dragostea în dragostea Sa, purtându-le inimile unite în inima Sa. Practic, cununia devine o pregătire continuă pentru Nunta Cerească, cu Mirele Ceresc. Iubirea caută iubire și, împreună, cele două iubiri declară veșnicia, sub timp aflându-se. Este puțin lucru acesta, oare? În cununie nu mai poți vedea defectele celuilalt ca pe ceva care mărginește relația de dragoste, ci ca pe ceva ce potențează rugăciunea și dragostea pentru partener, pentru a se desăvârși și pentru a merge cu mirele sau mireasa ta, desăvârșit, către Împărăția lui Dumnezeu. Trăită autentic, cununia nu mai aparține doar lumii acesteia, ea desfășurându-se în timp și strecurându-se în veșnicie, chiar pe sub ușa aparent pecetluită a timpului.

Dragostea mirelui îi declară miresei „Nu vreau să-mi mori în veșnicie!”. Mirele vede veșnicia prin mireasă și invers, fiecare devenind cununa creației, pentru celălalt. În acest sens, există un har al cununiei, încă din Rai, căci Eva a fost cuprinsă virtual în Adam, dinainte ca ea să fie adusă la viață. Astfel, cununia și familia devin far călăuzitor către mântuire și cetate întărită ce mărturisește lucrarea lui Hristos între oameni și prin oameni, cununia dezvăluindu-se ca una dintre vocațiile sfințeniei, alături de feciorie.

Să îngenunchem în fața Mântuitorului și a Măicuței Domnului și să le cerem să putem actualiza și permanentiza Sfânta Taină a Cununiei în viețile noastre și, astfel, să devenim modele pentru tinerii contemporani nouă, ca să cunoască și ei bucuria mântuirii în doi!

Mihai Vladu
26 martie 2026